

V pátek sedmnáctýho listopadu nebylo úplně pěkný počasí. Bylo spíše nevlídno, řekněme si to na plná ústa - bylo prostě hnusně ☹️. Takže se mi ven moc nechtělo. Naordinovala jsem si navíc Taliprocházku, takže bylo víc než pravděpodobný, že to bude náročný po všech stránkách. Rumíčkotým vyrazil jako první a my holky až s odstupem.

A vyrazily jsme ale moc hezky!! Tali na dlouhý šňůře a pěkně ukázněně capala. Ne, že by šla bez zatáhnutí, ale nechala si domluvit. Ostatně jako většinu času týhle procházky. Byl to hodně podobný rytmus jako v úterý, když jsme šly na psí hřiště. Zásek měla jednou. Sámóšku jsme celou minuly pěkně ve spolupráci, přešly jsme ke klášteru a tam to na ní přišlo. Vidina pole opět udělala svoje. Počítala jsem s tím, byla připravená, tak jsme to zvládly. Pak jsme ještě musely zvládnout puzení k tahání, ale vidina toho, že to otáčíme a jdeme domů způsobila, že jsme se domluvily i tady.

Vešly jsme do polí, pořešily můj požadek na to, že se půjde po cestě a já jí pak naoplátku dovolila jít do stařiny. Tady jí patří pochvala, protože šla opravdu hezky a pomalu. A dobře reagovala na čekej. Prokřížovaly jsme první část polí a přes asfaltku pro túristy a cyklisty se přesunuly na druhou část. Tam jsem po ní naopak chtěla, aby se držela jen cesty, na chvílku jsem vytáhla balonek a pak jsme si daly spolu trochu toho společného běháního po cestě, aby hezky držela rytmus se mnou. Vložily jsme do toho dvakrát, třikrát přivolání a pak už jsme se zanořily do vysoký trávy, kterou vede uzoulinká cestička. Tali si tam pravděpodobně hrála na Apače, páč se celou dobu děsně důležitě plížila. A zase jí patří pochvala, protože všechny moje žádosti byly vyslyšeny ☺️.

Proplížily jsme se až na myší louku a u hromady koňskýho hnoje to bylo hrozně zajímavý, lovecky přímo interesantní. Soudě podle jejího chování tam muselo být minimálně stokrát hejno křepelek. Nicméně ani brko. Což teda byla škoda. Zklamala i myší louka, protože taky ani brko. Ale tak jsme aspoň zase dvakrát, třikrát udělaly přivolání a potrénovaly, že když se řekne ne!, tak se do té vysoký trávy nejde. A když se poslechne, tak se tam nakonec jít může. Dokřížovaly jsme prostorem ke koňským ohradám a v té s překážkami nikdo nebyl. Zkusila jsem teda vzít Tali na překážky, ale nebylo to ono. Táhlo jí to zpátky do vojtěšky, kterou jsme k ohradám došly. Tak jsme se zase musely domluvit, že šílet se nebude, ale tady se pude.

Sešly jsme do "civilizace" a na pohodičku jsme si řapaly domů. Rumíčkotým už byl doma a já zjistila, jak hrozně ten čas uběhl. Ač jsem původně plánovala mnohem menší časovej úsek,

abych ji nepřetáhla, protáhly jsme to, vzhledem k tomu, jak dobře nám bylo, na dvěapůl hodky. Byla to druhá procházka, kdy jsem přišla domů a místo abych byla jak, když projedu odřavňovačem, měla jsem prima pocit a zásobu energie. Vyklubala se z toho nakonec fajnová procházka.